La Centenarul Marii Uniri. O privire filozofică asupra viitorului României

Motto: „L'unité roumaine n'a pas attendu, pour exister, de recevoir une couronne consacrée à Rome ou à Byzance. L'on peut dire qu'une configuration naturelle, ou... la volonté même de la Providence a posé sur le front du people roumain la seule couronne dont il revendique la possession: celle de ses montagnes, *Corona Montium*, qui entoure de ses murs crénelés l'antique Dacie et que mentionnent les plus anciennes descriptions de cette terre, sur laquelle devaient se dérouler les fastes de son histoire" (acad. G.I. Brătianu, *Origine et formation de l'unité roumaine*, 1943, p.334)

Manipularea (sau dresajul mediatic) aliniază, netezeşte diversitatea. A o pune în discuţie (a o critica) înseamnă a te sustrage uniformizării. Faţă de vremurile când numai institutele superioare se doreau a fi instrumente de dominare prin înrăurire politică, secolul trecut a adus noutatea mass mediei, mijloc de clonare a gândirii pe şablon, cu atât mai eficient cu cât reuşeşte mai bine să anihileze dreptul constituţional al fiecărui om de a gândi diferit. Pentru a putea mai bine controla mass-media, în România ocupată de armata lui Stalin s-a desfiinţat multitudinea de edituri, de ziare şi de cărţi, eliminând din librării şi din biblioteci mai toate scrierile rezultate din participarea nemijlocită a românilor la cultura europeană, cu specială atenţie pentru împiedicarea difuzării lucrărilor istorice semnate de academicieni şi universitari români al căror prestigiu trecuse de mult graniţele ciuntite ale României Mari (vezi P. Caravia, *Gândirea interzisă. Scrieri cenzurate. 1945-1989*, Bucureşti, Ed. Enciclopedică, 2000).

Ne gândim la următoarele scrieri interzise înainte de 1990, dar care şi azi sunt practic de negăsit, autorii fiind în majoritate masacraţi în temniţe politice comuniste. În primul rând la scrierile academicianului martir G.I. Brătianu: „Théorie et réalité de l'histoire hongroise (1940, germ., it. 1940), „L'histoire roumaine écrite par les historiens hongrois" (1943; 1946), „La Moldavie et ses frontières historiques (1940, în it. şi în germ; 1941; Ed. Porto-Franco, Galaţi, 1990), „Origines et formation de l'unité roumaine" (1943; germ.1944), „Tradiţia istorică despre întemeierea statelor româneşti" (Bucureşti, 1945) şi la ediţia a II-a din 1942 a volumului „Une enigme et un miracle historique: le peuple roumain (tradus în italiană şi în germană), la acad. N. Iorga cu a sa „Istorie a Românilor din Transilvania şi din Ungaria" şi cu cele zece volume: „Histoire des Roumains et de la romanité balkanique", la acad. Ioan Lupaş care a tipărit în 1937 volumul „Istoria Unirii Românilor" şi în 1943 a publicat „O lege votată în dieta transilvană din Cluj la 1842", istoric căruia îi apăruse lucrarea „Sfârşitul suzeranităţii otomane şi începutul regimului habsburgilor în Transilvania", precum şi volumul din 1938 „Realităţi istorice în voievodatul Transilvaniei din sec. XII-XVI", la acad. Ion Nistor, autor al volumului „La Bessarabie et la Bucovine" (1937), la istoricul I. Moga care în 1940 a scos la Bucureşti „Siebenbuergen in dem Wirtschaftsorganismus des rumaenischen Bodens" şi care publicase în 1944 la Sibiu două lucrări: „Voievodatul Transilvaniei" şi „Les Roumains de Transylvanie au Moyen Age", tradusă şi în italiană (I Romeni di Transilvania nel Medio Evo, pe care am citit-o în sala „Fondului Secret" a Bibliotecii Academiei), la acad. Silviu Dragomir (*Studii şi documente privitoare la revoluţia românilor din Transilvania în anii 1848-1849*, Cluj, 1946), la acad. N. Drăganu, *Românii în veacurile IX-XIV pe baza toponimiei şi a onomasticei*, 1933, la Zenovie Pâclişanu, autorul volumului din 1942, „Die magyarische Ordnung în Mitteleuropa" (Bucureşti, 1944) şi a lucrării din 1923 despre *Luptele politice ale românilor ardeleni din anii 1790-1792* etc. Credem că e arhisuficientă menţionarea acestor titluri pentru a ne imagina ce-a displăcut şi ce încă nu convine oficialilor în scrierile marilor istorici români arestaţi şi torturaţi prin închisori.

Cumanul B (vigilent urmăritor al fişei mele din wikipedia) scria prin culisele confiscatei enciclopedii că „istoricii BURGHEZI au fost *reabilitaţi* de Nicu din Scorniceşti". Am pus majuscule care să-l arate pe Cumanul B aşa cum este el: un wikipedist câştigat pe vecie de ideologia comunistă îndemnând la ură contra burgheziei şi vehiculând jumătăţi de adevăruri. Fiindcă *nicicând n-au fost reabilitaţi toţi istoricii burghezi*. Cât priveşte opera celor „reabilitaţi", din ea s-a publicat puţintel de tot. De fapt, în comunism „reabilitarea" (permanent frânată de cei cu putere de decizie rămaşi pe creasta valului şi după 1990) a însemnat repunerea pe piaţă a câtorva volume de istorici, printre care şi G.I. Brătianu republicat după 1987, când se ştia de schimbarea de regim din 1989 (cf. Ion Varlam, *Pseudo-România*, Bucureşti, 2004). Semnificativă este şi alegerea pseudonimului. Încă de la începutul secolului XIX, Gh. Şincai observase că denumiri precum „cumani" indică o dominaţie politică şi nicidecum felul populaţiei. Acest lucru îl scria Şincai în *Cronica*... sa terminată la 1808 şi tipărită 45 de ani mai târziu la Mânăstirea Neamţ. Cumanul B, supraveghetor ideologic al wikipediei şi iubitor de cumani, n-a rezistat ispitei de a consemna şi părerea sa despre „naţionalismul şovin al Şcolii ardelene". Probabil spre a se vedea opţiunile păzitorilor wikipediei confiscate de o mafie cu interese vădit anti-româneşti (vezi Isabela Vasiliu-Scraba, *Wikipedia.ro confiscată de o mafie cu interese ascunse*). Consultând pe 15 nov. 2018 wikipedia românească, am sesizat că ea ascunde moartea după gratiile închisorii din Sighet a septuagenarului general Henry Cihoski (1871, Tecuci – 18 mai 1950) erou decorat de români şi de francezi pentru vitejia sa în luptele de la Mărăşeşti. Aşadar unul din mulţii făuritori ai României Mari ucişi în temniţele politice comuniste (vezi Prof. Dr. Nuţu Roşca, Închisoarea elitei româneşti. Compendiu, Baia Mare, Ed. Gutinul, 1998, pp. 62-63).

Într-o notă din volumul meu de eseuri intitulat „*Contextualizări. Elemente pentru o topologie a prezentului*" (Slobozia, 2002) enumerasem o parte din istoricii şi academicienii „tocaţi în închisori" cu grija de a scrie pe actele de deces „persoană fără ocupaţie": acad. George I. Brătianu, acad. Alex. Lapedatu, istoricul basareabean Ion Pelivan, care a făcut parte din Delegaţia României la conferinţele de pace de la Paris şi Geneva, acad. Silviu Dragomir, acad. Ştefan Meteş, acad. Ioan Lupaş, ultimii trei fiind supravieţuitori ai regimului de exterminare din închisoarea de la Sighetul Marmaţiei. Supravieţuitor a fost şi savantul Ion Nistor, profesor de istoria românilor la Universitatea cernăuţeană unde a învăţat tatăl meu. Academicianul Ion Nistor, arestat în 5 mai 1950 (odată cu istoricii pe care-i va cita în 1999 Vasile Spinei, cum vom arăta mai încolo), a fost cel care în 1918 a redactat şi a citit Actul Unirii Bucovinei cu România. În anul când Ana Pauker a înfiinţat Securitatea împreună cu Vasile Luca şi Teohari Georgescu, istoricul Ion Nistor a fost îndepărtat din Academia epurată şi de alte personalităţi marcante ale spiritualităţii româneşti (Lucian Blaga, Nichifor Crainic, P.P. Panaitescu, G. I. Brătianu, George Fotino, Şt. Bezdechi, Ioan Lupaş, Silviu Dragomir, etc.).

Într-o şedinţă a înaltului for decimat de mercenarii ocupantului sovietic, Traian Săvulescu (pe atunci preşedinte al Academiei) a avut admirabila îndrăzneală de a spune că istoricul Ion Nistor este întemniţat „pentru motive pe care nu le cunoaşte". Agentul sovietic Iosif Chişinevschi a replicat cu promptitudine că Securitatea l-a arestat datorită apartenenţei fostului academician la Partidul Liberal (acelaşi motiv fusese invocat şi la arestarea scriitoarei Alice Voinescu, şi probabil a foarte multor alţii).

Pe când încă trăiau scriitori care se bucuraseră de libertatea de gândire şi de creaţie făcută posibilă de Marea Unire de la 1 dec. 1918, argumentul comunistului semi-analfabet n-a impresionat. Doar în zilele noastre, oricine poate auzi pe toate canalele mass-mediei oficiale motivaţiile întemniţărilor politice invocate de Chişinevschi. Preşedintele de atunci al Academiei Române i-a replicat în 1955 celui numit „ţarul culturii" (datorită puterii pe care o deţinea) că „legislaţia internaţională şi naţională nu consideră contravenţie a fi demnitar în guvernele liberal, ţărănist, Goga-Cuza, etc." (cf. acad. N. Bănescu în „Magazin istoric", nr. 9-10/ 1996 şi în nr.2/ 1997). Ba mai mult, la motivul că deţinutul Ion Nistor ar fi după gratii şi pentru că a publicat articole anti-sovietice, acad. Traian Săvulescu a spus că este „un abuz" a califica drept anti-sovietică o problemă istorică privind relaţiile românilor cu Rusia, apoi cu U.R.S.S. (ibid.).

Desigur că, în lagărul comunist, atare atitudine faţă de un mercenar al ocupantului sovietic a fost o excepţie. Căci la vremea dictaturii comuniste care a durat patruzeci şi cinci de ani datorită terorii poliţieneşti sprijinind teroarea ideologică, reacţia firească de împotrivire la anularea libertăţii de gândire nu se putea ivi decât după gratiile de temniţe comuniste (vezi „Jumătate de veac după cum a fost să fie", în vol.: Isabela Vasiliu-Scraba, *Atena lui Kefalos. Eseuri*, Slobozia, 1997, pp.77-97).

În fapt, răspunsul românesc la mutilarea gândirii ce se petrecea în ţara subjugată s-a putut ivi doar prin scrierile elitei aflate dincolo de cortina de fier unde se găseau Mircea Eliade, N.I. Herescu, Dionisie Ghermani, Sever Pop, Horia Stamatu, Emil Turdeanu, Vintilă Horia, Alexandru Randa, Octavian Vuia, Ion Varlam etc. Numai că scrierile lor s-au dovedit după 1990 cu greu „revenite" acasă prin firave retipăriri pe tăcute, în tiraje minuscule şi în condiţii precare. Când tipărirea s-a făcut mai la vedere, a urmat cvasi-automat formula „reductio ad Hitlerum" pentru anihilarea oricărei admiraţii pe care scrierea exilatului (sau a autorului interzis de cenzura comunistă) ar fi trezit-o spontan.

Ca urmare, clonarea gândirii pe şablon începută de ocupantul sovietic după ciopârţirea României s-a continuat fără nici o stavilă, de ca şi cum decembrie 1989 n-ar fi existat. Totuşi ar fi de reţinut momentul 1990, întrucât atunci s-a început sărbătorirea Marii Uniri de la 1 decembrie 1918, precum şi falsul anti-comunism afişat de oficiali după 1990. Falsitatea acestora s-a văzut însă din împotrivirea acerbă la tentativa de a fi scoase la lumină crimele regimului comunist.

Profesorul dr. Nuţu Roşca, autor al documentatei lucrări intitulată „Inchisoarea elitei româneşti" (Editura Gutinul, Baia Mare) aminte în 1998 de amânările ce au durat ani de zile şi de „greutăţile de neînvins" care l-au forţat să publice doar un compendiu, după ce a tot aşteptat publicarea amplei sale lucrări pe care o depusese la mai multe edituri.

Tot în 1998, de astă dată nu la o editură oarecare, ci la o mare editură bucureşteană, cu sediul în fosta Casă a Scânteii, apărea şi „Paradoxul Român" al lui Sorin Alexandrescu. Spre deosebire de compendiul cercetătorului băimărean, volumul pus pe piaţă de Editura Univers probează perfecta continuitate a perioadei dinainte de 1990 când erau interzise orice referiri la detenţiile politice. În istoria sa paradoxală, autorul (fost profesor de română în Olanda) „omite" toate informaţiile legate de temniţa politică făcută de acad. Ion Nistor şi de alţi făuritori ai Marii Uniri de la 1 dec. 1918.

Însuşi istoricul Victor Spinei, când scoate la oficiala editură Polirom a doua ediţie a „Mării Negre de la origini până la cucerirea otomană" (amplu volum publicat de G.I. Brătianu în 1943) uimeşte în 1999 cititorul prin meşteşugita formulare menită a ascunde temniţa politică pe care au îndurat-o istoricii români de elită. Academicianul Spinei scrie că G.I. Brătianu şi o serie de alţi istorici ar fi avut o capacitate de creaţie „diminuată" (vezi Doamne) datorită „împrejurărilor speciale în care s-a aflat în ultimii ani de viaţă, ceea ce îl apropie..., prin similitudinea situaţiei de C.C. Giurescu, P.P. Panaitescu, V. Papacostea, I.I. Nistor, I. Lupaş, Al. Lapedatu, S. Dragomir, Z. Pâclişanu, T. Sauciuc-Săveanu, E. Lăzărescu, Al. Marcu şi de numeroşi colegi de generaţie (p.13).

Semne ale îndoctrinării post-decembriste le-am sesizat şi într-o carte din 2008 (Theodor Codreanu, *A doua schimbare la faţă*, Iaşi, Ed. Princeps, 2008) construită pornind de la nişte premise întrutotul false. Amăgit de strategia profitorilor regimului comunist de a învinovăţi victimele comunismului, autorul avansează ideea că mutilarea spiritualităţii româneşti s-ar fi datorat în două rânduri «trădării intelectualilor»: Prima oară prin invocatul colaboraţionism pe care îl tot proferează mass-media post-decembristă, prin lichele ce vorbesc de lichelism. Colaboraţionismul cu ocupantul sovietic de după 23 august 1944 ar fi produs (vezi Doamne) o primă «schimbare la faţă» a României.

Or, nu aşa s-a schimbat o ţară în care circa două milioane din cetăţenii ei au ajuns după gratii de temniţe politice din 1944 până în 1964 (despre amploarea crimelor comunismului a se vedea vol.: dr. Florin Mătrescu, *Holocaustul roşu*, Ed. Irecson, Bucureşti, 1.430 pg.; A. Soljeniţîn, născut în 1918, avansase ca număr de victime ale comunismului sovietic 65 de milioane, Gorbaciov le-a micşorat la 40, în timp ce St. Courtois, coordonatorul *Cărţii negre*, mărturisea următoarele: „Vous n'imaginez pas le travail acharné qui m'a couté, même les 20 millions, pour les faire accepter par mes collaborateurs, tous, comme moi, anciens admirateurs de l'URSS".). Cum bine se ştie, după Yalta anului 1945, România a fost ciuntită, jecmănită, decapitată şi transformată dintr-o ţară liberă într-o « gubernie sovietizată » (apud. Virgil Ierunca).

În cuvântarea pe care a ţinut-o la deschiderea Universităţii din Odessa pe 7 dec. 1941, guvernatorul Gh. Alexianu le spunea studenţilor că „indiferent de sistemul de opresiune (…), indiferent de numărul lagărelor de muncă şi de exterminare care v-au obligat să acceptati politica statului [sovietic], în lupta dintre comunism şi democraţie, oricât ar dura ea, va învinge până la urmă numai democraţia" (vezi Şerban Alexianu, *Transnistria – un capitol în istoria omeniei româneşti*, Ed. Vremea, Bucureşti, 2007).

Fostul profesor de drept constituţional de la Universitatea din Cernăuţi (din oct. 1926 până la ocuparea teritoriului românesc de către bolşevici în 1940) a prevăzut cu exactitate mersul istoriei. Într-adevăr, după multele decenii de totalitarism comunist a învins democraţia. Un singur lucru i-a scăpat din vedere acestui mare jurist (care a participat la elaborarea Codului „Hamangiu", de-o valoare neegalată până în zilele noastre): Din comunism, ca şi din hitlerism, a supravieţuit exercitarea terorismului ideatic, prin instituirea delictului de opinie. Teroarea preventivă a continuat să existe (ca un bun pe deplin câştigat) dincolo de schimbarea de conţinut a ideologiilor de dreapta sau de stânga. Delictul de opinie şi-a reînnoit mereu statutul de lege, mai nou abuzându-se de şantajul cu anti-semitismul (vezi Ion Varlam, *Pseudo-România. Conspirarea deconspirării*, Bucureşti, Ed. Vog, 2004). Dar nu s-a abandonat nici formula magică („reductio ad Hitlerum") prin care mulţi nevinovaţi au îndurat temniţa politică în comunism.

La una dintre anchetările după gratii, septuagenarul doctor Vasile Voiculescu a fost forţat să recunoască un lucru iniţial negat: Anume că *misticismul* ar fi totuna cu *legionaris-*

Isabela VASILIU-SCRABA

(Continuare în pg. 18)

Trecut – prezent; prezent – trecut (II)

în patria română". Oratorul a reafirmat de la tribună ceea ce declarase și într-un interviu, anume că „aliații nu vor întîrzia un moment să-și facă datoria față de aspirațiile naționale românești" (v. *România*, 1, nr. 105, 19 mai 1917, p. 2). Fiecare din frazele mai viguroase, mai pregnante, mai asiguratoare a fost răsplătită cu aplauze: „aplauze vii", „aplauze frenetice", „aplauze prelungite și entuziaste". „Încurajatoare pentru inimile noastre", vizita lui Thomas (care azi ar fi obiectul unei scurte știri) a fost importantă prin infuzia de încredere pe care a transmis-o. Încrederea era articolul cel mai dezirabil. „Va fi învingător – avea să spună, în Camera franceză, președintele de Consiliu Ribot –, acela dintre adversari care va avea mai multă forță morală" (v. „Parlamentul francez și condițiile păcei", în *România*, 1, nr. 115, 30 mai 1917, p. 2), iar finalmente acest lucru s-a dovedit a fi adevărat.

Constantin CĂLIN

Vasile Alecsandri și nobilele idealuri umaniste ale latinității

a lui Alecsandri în capitala Franței, între 1885-1890, în calitate de ministru plenipotențiar. Pe fondul tensiunilor economice datorate orientării germanofile imprimate de Carol I politicii externe românești, misiunea lui Alecsandri va fi una cu totul diferită și, în realitate, cum o spune adesea în scrisorile către prieteni poetul, extrem de dificilă față de cea de pe vremea lui Alexandru Ioan Cuza. Mă voi întoarce la ceas aniversar la momentul 1878, dând citire în românește (în traducerea lui Matei Vișniec) plăcii comemorative așezată în 1978 la Avignon pe *Palais de Roure*, în incinta Place de l'Horologe din plin centrul istoric al fostei reședințe a Papilor (1309-1378): *Acum o sută de ani, în 1878, poetul român Vasile Alecsandri, făcând în versurile sale de ardență inspirație elogiul spiritului și perenității gintei latine a fost încoronat cu premiul Félibrige. Geniul latinității se afirmă și astăzi în nobilele idealuri umaniste pe care le anima poeții popoarelor noastre.*

Ștefan Ion Ghilimescu
30.10. 2018

Vatra. Surprize colegiale. Informatorii (VI)

dacă-i involuntar, să-l subliniez cu cîteva adăugiri la propunerile sale: Pentru a avea o evidență clară, ca la redacție să se instaleze un aparat de înregistrare magnetică a convorbirilor telefonice efectuate cu autorii în vederea acceptării modificării textelor propuse. Cei cu care nu se poate vorbi la telefon, vor trimite acordul de modificare dactilografiat la două rînduri. Toate aceste dovezi se vor păstra într-o casă de fier care trebuie urgent procurată și instalată la redacție. Pe timpul nopții, la această casă de fier va face de gardă capul limpede însoțit de un soldat de la compania de pompieri.

Propun ca drepturile colaboratorilor să fie întregite cu acelea de a veni la redacție în zilele în care redactorii obișnuiți a absenta lipsesc fără explicație. Dacă colaboratorii externi pleacă în străinătate pe mai multe luni, în baza egalității cu cei interni, să li se plătească de către redacție salariul întreg pe întreaga durată a șederii în afara țării.

Pentru a mări spațiul tipografic în vederea cuprinderii articolelor cu caracter polemic, care nu trebuie numai extins ci generalizat, propun ca trimestrial să se editeze un almanah dedicat în exclusivitate polemicilor la care să fie provocați reprezentanții tuturor generațiilor literare.

Pentru că nu toată lumea va putea respecta termenul pentru închiderea revistei, propun ca această obligație să-i privească numai pe angajații și colaboratorii revistei.

Cu privire la necesitatea rezervării unui spațiu constant pentru continuări, propun, în vederea riguroasei sale valorificări, refuzarea oricărui articol care n-ar putea avea continuare.

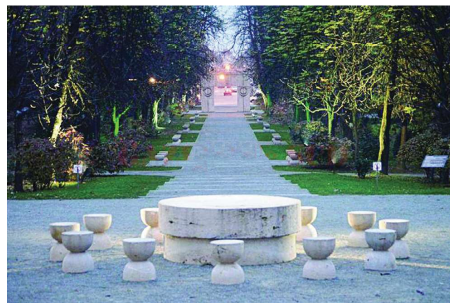
Subliniez termenul « provocare ». În acest stil trebuie specializați măcar 2 redactori care în lipsa provocărilor din exterior, să le declanșeze pe cele din interior.

Odată asigurat dreptul la erate, redactarea lor să se facă în termeni care să-i lămurească fără echivoc pe cititori, de genul: « În seismogramele din nr.8/1985 repetiția din rîndurile 6 și 9 nu ne aparține». Alte erate pot avea un ton mai ferm de genul: « Ignoranța paginatorului a făcut ca ordinea textelor să nu fie cea logică la rubrica « Filtre ». Eratele însele trebuie să aibă un caracter polemic și să fie cultivate pentru asigurarea principiului diversității.

De altfel, D.C. ar fi bine să dea o erată la propria scrisoare în care, de emoție, punctul 11 se repetă, astfel încît scrisoarea pare a avea numai 21 de probleme propuse atenției, cînd, în realitate sunt 22.

Am încheiat astfel ca să se știe că toate cîte le-am afirmat aici mi le asum întru totul și rămîn consecvent lor, acestea fiind răspunsurile și poziția mea față de scrisoarea lui D. Culcer. Cred că a vrut să facă o glumă proastă sau un memoriu involuntar. Vreau să cred că este o pornire de moment.

Dan CULCER

Brâncuși: Masa-tăcerii
Poarta sărutului

La Centenarul Marii Uniri. O privire filozofică asupra viitorului României

mul. Foaia a fost adăugată la dosarul ce cuprindea *acuzația de misticism* și declarația după care marele scriitor batjocorit și schingiuit de torționari recunoștea că a scris și difuzat din 1947 până în 1958 „poezii cu conținut religios de îndemn la o viață duhovnicească". Înainte de a-și da duhul Vasile Voiculescu i-a spus fiului său: „Ionică eu mor! Mor! M-au omorât! Ai grijă că sunt mai perverși decât crezi tu." (dr. Vasile Voiculescu).

În studiul său despre „Originea și evoluția totalitarismului", Ion Varlam evidenția faptul că Revoluția franceză ar fi fost cea care a inventat teroarea ideologică: „Orice persoană suspectă a nu gândi conform dogmelor iacobine era trimisă la ghilotină". (cf. Ion Varlam)

La Colocviul de filozofie de la Tecuci, după ce părăsisem sala (în care vorbisem despre filozoful martir Mircea Vulcănescu, perioada Criterionului și foarte puțin despre Sfântul Arsenie Boca) mi s-a întâmplat să-l aud în 2011 pe invitatul de la Craiova (căruia de câțiva ani îi oferisem cu autograf cele două volume despre filozoful Nae Ionescu din 2000 și volumul *Mistica platonică* apărută la Slobozia în 1999) spunând că eu aș fi „de dreapta". Postate pe youtube, intervențiile mele din 2011 (și din ceilalți ani în care am participat la Colocviul „Ion Petrovici" de la Tecuci) pot dovedi netemeinicia acestei acuzații făcută pe la spate.

Dacă admiri realizări spirituale demne de admirat nu înseamnă că ești „de dreapta". Doar că ai căpătat în timp acel discernământ care multora le lipsește. Admirându-l pe Eliade, m-am bucurat să-i pot citi *Jurnalul portughez*. Nu mică mi-a fost însă surpriza când, comparând prima (din 2006) cu a doua ediție (din 2010) am constat cenzurarea paginilor unde savantul de renume mondial consemnase (pe 2 iulie 1941) date privitoare la masacre, deportări, violuri totalizând pe durata unui singur an 400.000 (patru sute de mii) de victime printre românii din Basarabia și Bucovina de Nord invadate în 1940 de Stalin. Din jurnalul ținut de Mircea Eliade între 1941 și 1945, Editura Humanitas cenzurase informațiile istorice neconvenabile comuniștilor bine îndoctrinați.

Într-o deplină „continuitate a ordinii oficial abolite în 1990" (I. Varlam), înseși excelentele mele păreri despre Mircea Vulcănescu, discipol al Școlii trăiriste inițiată de Nae Ionescu îi deveniseră „suspecte" (a fi de dreapta) universitarului craiovean care (scriind bio-bibliografia lui Mircea Florian în 2004) a „sărit" atât peste Marea Unire de la 1 decembrie 1918, cât și peste „vara apocaliptică a anului 1940" (cf. Lucian Blaga). Nici unul din cele două momente istorice nu apar în cronologia vieții fostului deținut politic Mircea Florian (1888-2005), reținut de Securitate din august 1953 și torturat în anchete opt luni de zile (vezi Mircea Florian, *Philosophia perennis*, Ed. Grinta, Cluj-Napoca, 2004, p.41).

După abolirea comunismului, contrar celor scrise de Th. Codreanu, România nu s-a schimbat «a doua oară la față». Pentru că, din punctul de vedere al mass mediei oficiale, mari schimbări nu s-au prea petrecut: Nimeni „n-a fost la Roma" să facă *mea culpa*, cum scria Mircea Ciobanu în poezia „Veac douăzeci la capăt": „veac păcătos, cu demoni stând la pândă,/ cu tineri delatori pășind agale/ pe urmele bătrânilor lor dascăli.// „Ai fost la Roma ?" „Nu" –răspund. „Mai bine./ Rămâi de tot acasă; trage ușa,/ ascunde cheia și coboară storul./ Fă ce-ai făcut și-acum un veac, adică". (Mircea Ciobanu, în rev. „Viața Românească", nr. 3-4/ 1996, p.19). Toți au rămas pe pozițiile dinainte de 1990, ceea ce l-a făcut pe fostul deținut politic Ion Varlam să vorbească în *Pseudo-România – Conspirarea deconspirării* (Ed. Vog, București, 2004) de perpetuarea dominației ideologice și după schimbarea de conținut ideatic a ideologiei post-decembriste.

Nici după cel de-al doilea război mondial, nici după decembrie 1989, România nu a fost «trădată de intelectuali». Nu s-a schimbat la față pentru că adevărata ei față i-a fost văzută trunchiat: fără operele întemnițaților politic și fără scrierile românilor exilați, iar după 1990 numai după imaginea confecționată de oficialii bine mediatizați făcând (după zisa poetului Mircea Ciobanu) ce-au mai făcut și în comunism.

Ca o singură noutate post-decembristă, mass-media oficială s-a străduit să accentueze cât mai mult asupra *identității regionale*. Ba sub pretextul diferențierii ariilor de precipitații, de caniculă sau de îngheț la sol, ba cu alte ocazii în care pe micul ecran răsăreau ca ciupercile după ploaie segmente diferit colorate din harta României, uneori chiar distanțând regiunile unele de altele. Pe lângă obsesiva repetare a imaginii unei țări alcătuită din bucăți, manipularea oficială a folosit și reportajul sau ancheta cu pretenții de obiectivitate. O anchetă încercând a explica (pe dos) *întregul* prin *parte* a fost publicată în „Dilema veche" nr. 365/10-16 febr. 2011. Din ea s-a aflat cât de apreciată este exacerbarea patriotismului local și cum apartenența locală ar înnobila identitatea națională (după opinia unui doctor în istorie), identitatea națională fiind (vezi Doamne) suma (și sinteza) identităților regionale (după un scriitor).

Siliți a-și tempera firescul patriotism local, chiar și elevii bucovineni și basarabeni ce înduraseră două refugii (prima oară în 1940 și a doua oară în 1944) au fost „dresați" în 1947 de așa-zisul academician Roller să repete automat că „la 11 iunie 1941 /…/ s-au pus definitiv la punct planurile trădătoare ale agresiunii împotriva țării sovietice. Trecând de partea Germaniei hitleriste, Antonescu conta pe ajutorul german pentru cucerirea de teritorii" (Mihail Roller, *Istoria României. Manual unic*, ediția a III-a, Editura de Stat, 1947, p.750).

Manualul unic nu uită jumătatea de Ardeal oferită în 1940 de Hitler administrației hortyste (p.752), dar „uită" să reprezinte pe hartă provinciile românești (Basarabia și Bucovina de Nord) cotropite de Stalin în 1940 în bună înțelegere cu Hitler. Cât privește situația minorităților, atât Roller cât și cei care orchestrează din umbră dresajul mediatic post-comunist au beneficiat de serviciile minciunii prin omisiune, neprecizând că, pe lângă multele minorități, în România locuiesc români într-o proporție covârșitoare. Trecând intenționat cu vederea că procentul total al minorităților nu depășește 10% din totalul populației țării, s-a tot încercat după 1990 atacarea articolului 1 din Constituție: „România este stat național, suveran și independent, unitar și indivizibil".

După deceniile de neîncetată manipulare mediatică a apărut de-a dreptul uimitoare petiția on-line prin care, în trei luni de zile, 7.420 de români (punând identitatea națională mai presus de identitatea regională) au cerut să nu mai fie reprezentați de europarlamentarul Laszlo Tokes (din minoritatea maghiară de 6,6% ,vezi Anuarul maghiarilor din România, 2002, Ed. Polis, Cluj-Napoca), după ce L. Tokes a declarat că 1 decembrie (ziua națională a României) este zi de doliu pentru maghiari.

Filozoful Nae Ionescu (1890-15 martie 1940), „cel mai mare publicist" din interbelic, observase că în mica țară vecină se poartă doliu fără rost și umblând pe la toate porțile, se vaită fără motiv. Fiindcă alipirea Transilvaniei la patria mumă nu a fost în 1918 un „act arbitrar sau de violență a românilor. Noi n-am cucerit Ardealul cu armele, n-am cucerit nimic. S-au desfăcut încheieturile prost lipite ale vechii Monarhii Austro-Ungare și s-au tras toate neamurile la matca lor" (Nae Ionescu, 1932). Cum bine se știe, pe 28 octombrie 1918 s-au declarat independenți cehoslovacii, desprinzându-se din imperiu Boemia și Moravia, pe 2 noiembrie Ungaria, pe urmă polonii din Galiția s-au unit la Polonia care s-a declarat independentă pe 5 noiembrie, pe 12 noiembrie Austria, pe 24 noiembrie s-a declarat independent Regatul Sârbilor, Croaților și Slovenilor, pe 28 Bucovina, iar pe 1 decembrie s-au unit Transilvania, Banatul, Crișana și Maramureșul. Din nefericire, datorită unei conjuncturi de moment, doar o treime de Maramureș s-a lipit la „patria mumă", două treimi ajungând după 1945 să aparțină Rusiei sovietice, iar după 1990 Ucrainei. (vezi vol.: Ion Mihai Botoș „*România Mică" și Marea Unire. 90 de ani de la Marea Unire*, Apșa de jos, Ucraina, 2008, prefață de Dr. Mihai Dăncuș).

Isabela VASILIU-SCRABA